

Wildland

Títol original: *Kød & Blod* **Direcció:** Jeanette Nordahl **Guió:** Ingeborg Topsøe **País:** Dinamarca **Durada:** 88 min **Any:** 2020 **Gènere:** Thriller **Interpretació:** Sandra Guldberg Kampp, Sidse Babett Knudsen, Joachim Fjelstrup, Elliott Crosset Hove, Carla Philip Røder **Música:** Puce Mary **Fotografia:** David Gallego **Distribuïdora:** Filmin **Estrena a Espanya:** 23/04/2021

Pendent de qualificació

Versió original subtitulada en espanyol

SINOPSI

Després de la mort de la seva mare, una noia de 17 anys és acollida per la seva tia Bodil, encarnada per una estratosfèrica Sidse Babett Knudsen (*El Duque de Burgundy*, *Infierno*). La Bodil està al capdavant d'una família mafiosa en què la violència, el crim i la crueltat mai apareixen sota el prisma de la idealització. Nominat als Premis de Cinema Europeu, *Wildland* és un sòlid debut, presidit per una tensió en continu augment, que pivota al voltant de la necessitat de pertinença i la dependència familiar. (Sensacine)

CRÍTICA

22.02.2020 - BERLINALE 2020: *En el seu primer llargmetratge, la danesa Jeanette Nordahl eleva la tensió al màxim de la mà d'una sorprenent Sidse Babett Knudsen*

El primer llargmetratge de **Jeanette Nordahl**, que ha tingut la seva estrena mundial a la secció Panorama de la 70a edició de la Berlinale, és una proposta realment interessant. Tot i presentar-se com una història aparentment compacta, la trama podria resumir-se en tot just un parell de línies, a *Wildland* no es tracta del que veiem, sinó del que sentim: una creixent inquietud que provoca que cada paraula i cada gest semblin totalment sospitosos. Alguna cosa va malament, això està clar, però tractar d'explicar-ho no és fàcil, tal com descobreix la jove protagonista, Ida (**Sandra Guldberg Kampp**), quan parla amb un treballador dels serveis socials. Per desgràcia, es tracta de l'única persona que pot salvar-la, no d'un perill extern, sinó d'alguns membres de la seva pròpia família amb els quals la jove acaba vivint després que la seva mare pateixi un tràgic accident.

Encara que en un primer moment semblen agradables i honestos, aquesta part de la família aviat comença a mostrar la seva veritable naturalesa, sense esmentar la seva participació en algunes activitats una mica fosques, liderats per la tia Bodil (una impressionant **Sidse Babett Knudsen**, que sembla canalitzar la crueltat de Kristin Scott Thomas a *Sólo Dios perdona*). Guiant-se per la seva pròpia concepció del que està bé i el que està malament, la Bodil és el tipus de matriarca que viu segons les seves pròpies regles, mentre que els cosins de l'Ida, que es passen el dia jugant a videojocs i portant a terme aquestes activitats criminals, no s'atreveixen a qüestionar la seva opinió. Estan tan acostumats a seguir les seves ordres que ho han assumit com un estil de vida.

Tot i els traços shakespearians de la cinta, i a diferència d'altres realitzadors, Nordahl no troba res romàntic en una vida criminal. Potser perquè els personatges que retrata són delinqüents d'estar per casa, massa inquietos per quedar-se a una habitació fosca tot el dia, acariciant un gat com Vito Corleone. La pel·lícula també mostra cert "endarreriment en el desenvolupament" dels joves, que viuen tan dominats per la Bodil que semblen haver renunciat per complet a la idea de créixer. Això és del que l'Ida, malgrat la seva curta edat, sembla ser perfectament conscient, especialment després que la portin de festa i li facin propostes indecents. Mentrestant, la desatesa xicoteta d'un dels germans (**Carla Philip Roder**) sembla totalment aliena a la dinàmica retorçada de la família.

Tot i que Guldberg Kampp ofereix un treball més que solvent en el paper de l'Ida, aparentant ser encara més jove amb les seves samarretes folgades, aquesta tot just es limita a observar la seva nova vida amb una expressió immutable. Una protagonista amb més carisma, o almenys més expressiva a nivell emocional, podria haver aconseguit que la pel·lícula resultés més atractiva. No obstant això, en el seu estat d'apatia constant, la jove no és rival per a Knudsen. Encara que, francament, ningú pot competir amb ella. "Per a algunes persones, les coses acaben malament abans de començar"; amb declaracions com aquesta, *Wildland* s'acosta per moments al melodrama televisiu. No obstant això, malgrat les seves imperfeccions, la pel·lícula presenta una atmosfera densa i fosca que s'apodera de tota la cinta, i que no es veu entelada pels ridículs tatuatges a l'estil *carpe diem*. La pregunta no és si algú acabarà sucumbint a la pressió, sinó quan.

Marta Balaga – cineuropa.org

